

er det efter mit Skøn lidet sandsynligt, at Kommunerne skulle være villige til at paatage sig, eller at de med Glæde skulde modtage en Lov, der paalagde dem noget saadant, samtidig med, at man, vistnok med fuld Føje, omtaler, at de ere overbebyrdede. I Øjeblikket forekommer det mig derfor lidet rimeligt at slaa ind paa denne helt ny Vej, en Vej, som vi hidtil kun have betraadt med Hensyn til Sindssygevæsenet og paa et beslægtet Omraade med Hensyn til døvstumme og blinde, men for Eksempel ikke med Hensyn til de abnorme. Der er jo Forholdet det samme, som vi ere begyndte paa med Hensyn til denne Sygdom, at Staten støtter de private Bestræbelser, men ikke tager Anstalterne i sin Haand som Statsanstalter. Jeg tror, at det er det forsigtigste for Staten og Statskassen lige over for denne Opgave, som dette Forslag peger paa, at skride frem paa den en Gang begyndte Vej, og at det bedste Midde til at komme videre fra deres Side, som interessere sig for og varmt taler for denne Sag, er at anspore den private Godgørenhed, anspore de forskellige Selskaber, Foreninger og Kasser, som kunne have Interesse i Sagen, til at bringe Ofre, anspore Kommunerne til inden for deres Rækkevidde at gøre, hvad de formaa, og saa lade alle disse forskellige private, Foreninger og Kommuner komme til Staten og bede om Støtte. Den vil saa, tør jeg sige, efter alt, hvad der i saadanne Spørgsmaal hidtil har været Tradition i Rigsdagen, ikke blive nægtet, men villig blive givet, saa langt Midlerne række. Videre tror jeg ikke, man bør gaa, og man bør navnlig ikke ved at fremkaste Billedet om, at Statskassen paa sin Regning alene vil tage det hele i sin Haand, svække det private Initiativ.

Ganske særlig vil jeg som Justitsminister sige, at Tidspunktet til at tage en saadan ny stor Opgave op, ikke er kommet, førend vi ere nogenlunde færdige med de Opgaver, som nu en Gang ere paalagte Staten og Statskassen, nemlig vedrørende Sindssygevæsenet, men der ere vi ikke færdige endnu, der vil endnu kræves adskillige Ofre og Bevillinger, og førend vi ere til Ende hermed, forekommer det mig i høj Grad betænkeligt, om man vilde paalægge Statskassen en saa omfattende, en saa uhyre, ny Opgave. Det ene skal gøres, det andet bør ikke forsømmes, men man handler klogest og forsigtigst ved at undlade Forsømmelse paa den Maade, at man støtter de private Bestræbelser, støtter dem efter Evne, hvad jeg som Justitsminister

naturligvis ogsaa til enhver Tid vil være villig til at gøre Forslag om.

Ordføreren for Forslagsstillerne (K. M. Klausen): Jeg vil først rette en Tak til det ærede Medlem for Saksføbing (Rørdam) for hans Sympati over for disse Forslag og for den Støtte, han udtaler, han var villig til at yde disse Forslagsvidere Fremme. Den højtærede Justitsminister udtalte ogsaa, at han havde Sympati for denne Sag, men desværre synes denne Sympati ikke at være varm eller stærk nok til, at han vil være med til at bringe de Ofre, som ere nødvendige for at gennemføre disse Spørgsmaal.

Jeg tror, den højtærede Justitsminister er kommen til at skræmme sine Tilhørere med de store Tal, han anførte. Jeg tror imidlertid næppe, det vil komme til at dreje sig om saa store Beløb, som den højtærede Justitsminister nævnte. Den højtærede Minister mente, at disse Patienter skulde være et Aar under Behandling paa en Kuranstalt. Det tror jeg ikke vil blive Tilfældet. I den Indstilling, som i sin Tid blev given til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og som var udarbejdet af 3 af Kommunehospitalets Overlæger, netop de 3 Overlæger, som have med den Slags Patienter at gøre, udtale disse, at de antog, at Patienterne paa et saadant Hospital ville kunne skiftes halvtredie Gang aarlig. Det vilde jo svare til et Kurophold paa 4—5 Maaneder, men den højtærede Minister regnede, saa vidt jeg forstod ham, med eet Aar. Det forøger jo rigtignok Driften af disse Anstalter meget betydeligt, hvis det viser sig, at man skal have Patienterne under Behandling i et helt Aar og ikke kan nøjes med henved et halvt Aar. Dernæst tror jeg heller ikke, at det her i Landet bliver nødvendigt at bygge saa mange Anstalter, som Ministeren antydede. Her i Kjøbenhavn mener man, at man kunde være hjulpen med en Anstalt til 550,000 Kr., rummende ca. 130 Patienter, og naar vi regne, at Kjøbenhavns Befolkning udgør $\frac{1}{6}$ eller mellem $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{7}$ af hele Landets Befolkning, forekommer det mig, at Udgifterne til Anlæg af disse Anstalter ikke ville blive nær saa store, som den højtærede Minister mente, og jeg tror dog, at med Hensyn til Tuberkulosen er Kjøbenhavn som den tætbefolkede og overbefolkede By langt uheldigere stillet end det øvrige Land. Jeg antager, at det største Procentantal af Patienter, der lide af Tuberkulose, vil findes i Kjøbenhavn, Procentantallet er sikkert mindre uden for